

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Din sărbătoare în sărbătoare aștept cu milă și cu dor. Ca un Părinte cu dragoste nețărmurită aștept să Mă mângâi cu cei ce sunt ai Mei, cu fiii care Mă doresc, și pe care îi doresc cu dor.

Sunt Domnul Dumnezeuul poporului iubitor de Dumnezeu și vin cuvânt pe vatra neamului român la poporul cuvântului Meu din vremea aceasta, și Mă bucur nespus când vin cu graiul Meu la el ca să-l fac al Meu prin orice cuvânt al Meu de peste el. O, Mă bucur ca un Dumnezeu, copii care-Mi stați porți pentru ca să vin să-Mi hrănesc cu viață poporul. Mă bucur, tată, chiar dacă pe voi vă dor toate când Mă țineți să trec prin voi și să stau apoi cu poporul prin cuvânt. O, tată, nu știe poporul cum apasă pe voi coborârea Mea la el. Mi-e milă de voi, dar lucrarea Mea de azi peste om trebuie lucrată pe pământ, și n-am avut în poporul Meu cel de cincizeci de ani, n-am avut ucenici cu care să-Mi port lucrarea, și de aceea o duc Eu cu greu prin voi ca s-o așez pe pământ peste om, iar voi sunteți fără ajutor de pe pământ sub sarcina Mea, că pe pământ e ca pe pământ. Numai lucru cu mâna dă omul să facă, iar pentru aceasta își stoarce și inima și mintea și timpul, și numai atât e viața omului, că dragoste sfântă și dor de cerul sfânt nu are omul, tată, căci mintea și inima lui nu au răgaz pentru cele ce sunt spre viața omului. O, numai cu cele vremelnice se îndeletnicește omul, iar dacă ar mai ține vremea așa, Eu Mi-aș pierde în ea și pe cei pe care i-am ales pentru slava Mea. De aceea vin și îmi povățuiesc mereu poporul, vin și-l țin pe el în cuvântul Meu cel plin de viață, căci cele de pe pământ, care sunt pentru trup, dau să ocupe loc și să apese cu griji în cei pe care-i am pentru slava Mea cea de acum, iar truda pentru acestea e prea multă, tată. O, i-aș smulge de tot, de tot, pe cei hrăniți în vremea aceasta cu slava cuvântului Meu cel din Tatăl purces, i-aș smulge de tot din lucrul lucrărilor celor ce trec, dar nu pot, tată, că-Mi trebuie credința lor cea mare și toată voința spre cele ce Eu am spus pentru cei aleși ai Mei, și pe care i-am învățat în toate vremile să fie ca păsările cerului și ca florile câmpului înaintea Mea.

O, poporul Meu de azi, te-am învățat cu duioșie și ți-am spus cum să trăiești pe pământ, ca apoi să-ți dau, iarăși, ceva mai de sus peste tine și pentru tine. V-am spus, fiilor, mereu: *«Treceți din trup în duh!»*, iar acum vă spun să stați tot mai multă vreme cu cartea cea dintre Mine și voi tot mai mult deschisă, și împreună să căutați la ea și la împlinirea ei peste voi, căci vreau să stau mai mult cu voi și vreau să stați mai mult cu Mine și să uitați de timp, tată, ca și cum el n-ar fi, iar voi să fiți dumnezei din Mine pe pământ, că iată câți hristoși mincinoși dau să facă bine oamenilor, zic ei, și n-am cum să mai găsesc dintre oameni pe câte cineva ca să-l trezesc pentru toți ceilalți ai lor așa cum am trezit-o pe femeia samarineancă de s-a dus apoi plină de putere și de credință și M-a așezat în cei din casa ei și în cei din cetatea ei. Am ieșit în calea ei pe când ea venise să ia apă de la fântâna lui Israel și M-am făcut cunoscut ei spunându-i păcatele, și a cunoscut ea darul proorociei când Eu grăiam cu ea și îi spuneam: *«Cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă izvorătoare întru viață veșnică»*, iar dacă ea Mi-a spus: *«Dă-mi, Doamne, această apă!»*, Eu atunci i-am spus păcatele ei ca s-o curăț de ele și apoi i-am vorbit despre tainele lui Dumnezeu, iar ea a spus că știe din Scripturi că va veni Hristos, Care le va grăi pe toate, și atunci i-am spus: *«Eu sunt. Eu, Cel Care-ți grăiesc»*, și s-a dus ea apoi în casa ei și în cetatea ei și M-a vestit, și aceștia au crezut, și apoi Eu M-am dus la ei și le-am dat venirea Mea, și s-au făcut cei din casa ei adevărații Mei închinători, în duh și în adevăr, după cum Eu am învățat-o pe ea la fântână, iar cetatea Samariei s-a întărit în credință mai mult decât poporul Israel, care n-a știut să-L primească pe Cel ce vine la el ca să-i aducă pacea.

O, poporul Meu, o, tată, cât bine i-am făcut Eu femeii samarinence, și apoi cât bine Mi-a făcut ea Mie! Dar ce bine i-am făcut Eu ei? I-am spus păcatele, tată, iar ea a cunoscut darul și duhul proorociei și apoi M-a cunoscut cine sunt și de unde vin, că știa Scriptura care spune despre vremea Mea pe pământ cu lumină peste om. O, dacă s-ar fi pocăit și Adam înaintea Mea de păcatul său așa cum s-a pocăit femeia samarineancă atunci când am ieșit în calea ei ca s-o curăț de păcatele ei, aș fi lucrat prin pocăința lui și l-aș fi păstrat pe el și l-aș fi întors înapoi în viața pe care i-o dădusem, dar el s-a supărat pe Mine când i-am spus păcatul și s-a răzvrătit și a dat să se dezvinovățească, și așa M-a părăsit Adam, și atunci el a picat pe pământ.

O, numai păcatul din om face în el inimă încruntată, față încruntată și răutăcioasă, sub care el zice că-și ascunde păcatul, dar aceasta nu se poate, și omul nu știe că nu se poate ascunde, și omul nu este umilit, tată. Samarineanca, până să Mă descopăr ei, credea că-și face bine când își făcea voia inimii spre păcat aplecată, și nu știa că-și lucrează uciderea, dar Eu am răsărit în calea ei ca s-o înviez din întunericul ei și să-i dau salvarea și să-i dau mâna, tată. N-a fost de ajuns dacă ea a spus: «*N-am bărbat*» când Eu i-am spus să meargă în cetate să-l cheme la fântână și pe bărbatul ei, ci a trebuit s-o fac să-și spună întreg păcatul, ca așa să fie condamnat în duhul și în trupul ei păcatul ei, și numai apoi să se facă ea fiică a lui Dumnezeu și vestitoare a lui Hristos, pentru vindecarea ei de păcat și pentru iertarea ei apoi prin vindecare.

O, fiilor, e greu să-L iubească omul pe Dumnezeu în chip adevărat! Omul nu este adevărat în iubirea de Dumnezeu. Când omul se ascunde în el, iubirea de sine a lui se face ucidere a lui Dumnezeu în el, căci omul nu știe ce face iubirea pentru om, și omul nu cunoaște taina iubirii, ci altceva știe el în dreptul acestei taine, așa cum altceva știa și samarineanca până să ies Eu în calea ei la fântână. Este scris în Scripturi: «*Cel ce nu iubește pe Dumnezeu, să fie anatema*», și aceasta înseamnă cel ce rătăcește în păcat, căci cel ce nu-L iubește pe Dumnezeu cade în lume și face faptele lumii apoi.

Iată cuvânt din gura Mea ieșit acum: omul care îl iubește pe Dumnezeu și apoi se desparte de El, acela cade în păcatele lumii, iar păcatul este cel ce pedepsește pe unul ca acela, și așa înseamnă să fie anatema cel ce nu-L iubește pe Dumnezeu, căci păcatul este blestem peste om. Cel ce se desparte de Dumnezeu, este apoi blestemat de păcat, și așa cade anatemei omul care părăsește pe Dumnezeu după ce-L iubește pe El.

Dar de ce, tată, se întâmplă să-L părăsească omul pe Dumnezeu după ce-L iubește pe El? Cum a putut samarineanca să vină dinspre păcat înspre iubire de Dumnezeu și cum poate omul care-L iubește pe Dumnezeu să se despartă de El apoi și să cadă anatemei? O, fiilor, vai omului care are ochiul vinovat, ochi bolnav, ochi rău! Acela își acoperă bârna din ochiul său bolnav ca să caute bârnă în ochiul fratelui său, și aceasta vine de la suflet, nu de la trup, nu de la vederea cea cu trupul, vândută diavolului, care se folosește de cel ce nu se teme de Dumnezeu când face aceasta, de vreme ce întunericul a orbit ochii lui și nu mai văd ochii lui prăpastia cea gata deschisă în toate părțile ca să-l cadă pe el. Duhul nemulțumirii din om asupra altui om este duhul lui Lucifer, tată. Lucifer a căzut din cer din pricina omului, iar ceata lui a ascultat de el, și el a căzut cu tot cu ceata lui, iar când omul se așează în el mai presus decât Dumnezeu, atunci el nu-L primește pe Dumnezeu așa cum L-a primit samarineanca, și atunci omul are în el duhul lui Lucifer, și atunci omul ajunge să fie nemulțumit și își caută pernuță pe care să se așeze cu nemulțumirea lui.

O, fiule, caută, tată, să înveți tainele vieții și lucrările lor, căci altfel nu știi să alegi lumina vieții tale așa cum samarineanca a știut. O, nu-ți face bine cel căruia te caini tu cu nemulțumirea ta față de aproapele tău, ci îți face rău unul ca acesta, și întărește în tine duhul lui Lucifer, căruia i-a slujit ceata lui când l-a slujit el pe om. O, mult duh de lucifer am avut Eu în poporul Meu cel de cincizeci de ani, și care a căzut din pricina acestui duh, și iată, încă mai este acest duh. Și ce să-i fac Eu unui așa om care vine la Mine ca să fie nemulțumit și apoi cârtitor ca Adam, și lucifer ca Adam, care a voit să fie mai mare ca Dumnezeu în el, și a fost? Duhul lui Lucifer este în cei

ce se aleg unii pe alții și unii împotriva altora, căci la Dumnezeu nu este așa, ci este de la Dumnezeu cel ce trebuie ales pentru om, și nu de la om este, și oamenii primesc de la Dumnezeu, nu de la ei înșiși, dar ei nu mai știu pe cel ce poate da ca să aibă omul pe cele date lui de la Dumnezeu.

O, poporul Meu, cel ce nu ascultă pe pământ de lucrul cel de la Dumnezeu pentru om, acela nu încapă la Dumnezeu. Se împlinește aproape un an de când am rostit cuvânt de chemare și l-am rugat pe poporul Meu de peste tot, care crede în cuvântul Meu, să vină tot fiul greșit și să se curețe de cele dintre el și Mine greșite, căci îl apasă la Mine cele făcute de el împotriva lucrării Mele și împotriva vieții lui însăși. Nu ca să-i fac rău l-am povățuit așa pe poporul Meu, ci ca să-l scap pe tot fiul greșit, să-l scap de răul care vine peste el de la greșală, căci Eu nu voiesc moartea celui ce greșește ca un om, ci voiesc curățirea lui de vină și apoi umilința lui, prin care el să Mă primească peste el ca să-i fac lui bine, așa cum i-am făcut samarinenței la izvor. Amin.

O, fiule învățat de Dumnezeu! Dacă cineva spune la Dumnezeu greșeala ta făcută și Domnul dă apoi să îndrepte starea dintre tine și acela, starea dintre tine și Dumnezeu, aceasta nu înseamnă că Eu, Domnul, țin cu acela, ci înseamnă că țin cu tine și că dau să te curăț și să te fac fără de vină dacă te curăț de ea, iar tu nu te supăra, tată. O, nu te supăra, ci primește cu aplecare și cu bucurie iubirea Mea și grija Mea de tine. Tu ești cel ce te așezi bine sau rău în fratele tău, și nu altul ești tu în el. Tu însă nu înțelegi măiestria lucrării păcii, lucrării mântuirii, fiule, când Eu lucrez apoi ca să te împac cu pacea, căci omul dacă greșește nu trebuie să rămână vinovat față de nimeni dacă voiește să fie el fiu al iubirii Mele pentru om, dar nevina ta nu ți-o poți tu așeza în om până ce omul nu te simte că altfel te așezi tu în el apoi. O, să nu spui, tată, că-ți fac nedreptate, să nu spui așa când umblu la greșeala ta spusă de aproapele tău, căci Eu nu altceva vreau să fac, ci vreau să surp toată urma răului care se așează între tine și fratele tău, căci frații își despart sufletele dacă răul între ei ieșit nu are cine să-l judece și să-l scoată ca să rămână iarăși duhul frăției, Duhul lui Dumnezeu între frați.

O, poporul Meu, uită-te, tată, la grăirea celor pe care Eu Mă sprijin când Mă fac cuvânt înaintea ta. Lor nu le-a plăcut să vorbească zadarnic cu limba lor, ci numai adevărul cel pentru om și numai pentru salvarea omului, iar Eu de aceea i-am iubit, și pentru tine i-am iubit, tată, că am voit să nu te las și am voit să te hrănesc pe mai departe din cer, tată. Cuvintele lor nu sunt ca pe pământ, căci Eu așa i-am zidit. Le-am privit viața și dragostea lor cea dintotdeauna și i-am iubit, fiindu-Mi dragă viața lor și cuvântul lor, iar inima lor este frumoasă, și ei voiesc voia Mea în poporul Meu și pe pământ, o, și inima lor se îngreuiază lângă cei ce nu au încredere în ei, dar ei sunt plini de răbdare și de iubire și caută cu duhul învierii în omul care nu vede bine chiar dacă el ar crede că binele îl caută, căci ca să răstorni o orânduială care nu-ți pică ție bine, e nevoie de vicleșug și de minciună, și așa au făcut cei din poporul Meu, care nu au avut încredere în Mine și în orânduiala Mea cea pentru el. *«O, îi veți cunoaște după roadele lor, căci Dumnezeu dă har celor smeriți, iar celor mândri le stă împotrivă»*, așa este scris în Scripturile Mele cele de acum două mii de ani, și după ele să vă călăuziți când voiți să vedeți din lumină, fiilor. O, vai de cei ce știu ei, după cum zic ei că știu, și care vorbesc de rău orânduiala Mea, că iată cum și-au rupt și cum își rup gâtul ca să nu le mai stea capul la locul lui, ca să nu mai fie Domnul Stăpânul lor, ci să fie ei fără Dumnezeu pe pământ! Cei ce nu-L iubesc pe Dumnezeu pe pământ, aceia nu fug de păcat și de cursa lui, ci, din contra, fug spre păcat, fără să știe ce fac, și apoi se ascund cu el în ei înaintea lui Dumnezeu, dar Eu vin povățuitor și voiesc să-l luminez pe cel din întunericul lui și să-l așez pe cale dulce, pe cale cu frați, tată, căci cel fără proptea pe cale își rupe picioarele și își primejduiește mersul.

O, fiule al cuvântului lui Dumnezeu! Când te scoli în zori din somn, tată, nevoiește-te spre Mine cu inima și cu strigarea ta și spune-Mi așa: „*Izbăvește-mă, Doamne, de toate lucrurile lumești cele rele, și izbăvește-mă de sporirea diavolească și mă du toată ziua înspre împărăția Ta! Amin*”. O, fiule tată, dacă tu te hrănești hrănindu-te cu îndoiala, pe care ți-o aduni ca pe un

rod, de ce măcar nu aștepți cu cuminența pe care zici că o ai? De ce, tată, nu stai cuminte ca să aștepți adevărul, care se va arăta negreșit după voia lui Dumnezeu? O, de ce, tată, îți faci tu adevăr din cele cu care te hrănești? O, de ce, tată, să te bucuri tu de căderea altuia ca să zici apoi că nu numai tu ai căzut, așa cum zice și face Lucifer? Eu văd lucrul tău și văd acest păcat pe care-l face inima ta, și singur îți scrii la Mine acest păcat, și îți îngroși scrisul acesta mai în fiecare zi, de vreme ce nu dai de pe tine acest păcat. Iată, așa pățește omul limbut înăuntrul și în afara lui, și se face om rău acela, iar răutatea lui îl duce la pieire, precum este scris în Scripturi, dar Eu sunt Cel milos și nu voiesc moartea celui ce greșește, ci voiesc umilința lui și viața lui apoi. Femeia samarineancă L-a vestit pe Dumnezeu cu minunea darurilor Lui și nu s-a rușinat pentru păcatele ei, pe care Eu i le-am spus la fântâna lui Israel. Ea nu și-a ascuns păcatul, ba a și vestit multora pe Cel Care a curățit-o pe ea de păcat. O, tu de ce nu faci așa, creștine, și de ce, tată, de ce altfel faci? Iată, nu-ți voi păsuși nici Eu păcatele, căci tu nu știi să te pocăiești înaintea tuturor ca și ea, care a fost curățată și apoi s-a dus și L-a vestit pe Dumnezeu.

O, vino la curățire, poporul Meu! De peste tot vino să te eliberez de greu și să fii ușor și sfânt! Vino, tată, la fântână, că Eu Mă descopăr ție ca să te descoperi și tu Mie, și apoi să fii liber de tot ce nu înseamnă Dumnezeu înăuntrul tău și în afara ta, și apoi să-L vestești pe Dumnezeu, căci Dumnezeu nu Se poate vesti decât de Sine însuși, și numai atunci când El este în om așa cum este El. Amin, amin, amin.

– Eu, Doamne, am venit în ziua mea de serbare la fântâna pe care o priveghez în curțile Tale de pe pământ. Eu, Doamne, am grăit cu Tine la fântâna lui Israel și m-am botezat în cuvântul Tău, pe care l-am înțeles apă izvorătoare de viață veșnică, fiindcă așa ai spus Tu despre apa pe care i-o vei da Tu lumii. Cu apa cuvântului Tău mi-ai spălat păcatele, și așa m-am botezat, și nu altfel, și apoi eu am devenit locașul Tău și am știut în mine pe Dumnezeu și am știut ca Dumnezeu și Te-am dat celor din casa mea, și Te-am dat samarinenilor, Doamne, iar ei au spus despre Tine: «Acesta este Hristos». în cetatea Ta, în neamul lui Israel n-ai fost cunoscut, că n-ai fost prețuit, dar samarinenii Te-au cunoscut și apoi Te-au iubit, Doamne, așa cum eu și toată casa mea Te-am cunoscut și Te-am iubit, și Te-am vestit apoi de pe pământ și până-n cer, și apoi m-am odihnit la Tine cu toți ai mei, și acum vin în curțile Tale cu ei și ne așezăm pe băncuțe la fântâna întâlnirii, așezată de Tine aici, și peste care m-am așezat pe mine străjer din partea Ta, străjer din cer pentru lucrările Tale cele de acum peste pământ. Amin.

îi spun poporului Tău să se uite la mine, Doamne, și așa să stea el înaintea Ta, să stea precum am stat eu când mi-ai grăit la fântână. îi spun lui să Te primească, și așa să Te cunoască de Dumnezeu peste el, și așa îl vei cunoaște Tu pe el popor al Tău înaintea neamurilor de pe pământ, căci curând, curând toate noroadele se vor apleca la slava cuvântului Tău de azi, cuvânt care curge peste noroadă spre luminarea lor, și se va împlini Scriptura Ta de peste mine, și prin care ai spus atunci așa: «Cel ce bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă izvorătoare într-o viață veșnică și nu va mai înseta». Amin.

Pace Ție în inima poporului Tău. Tu ai putere să-l faci ca pe mine pe cel ce Te-a descoperit și Te descoperă la această fântână de cuvânt. Pace poporului Tău cel credincios, cel ascultător, iar celui îndoielnic și îndărătnic, pace și mai multă, și multă, multă umilință, de la care el își va ajuta credința, Doamne! Amin, amin, amin.

– O, așa este și așa să fie, o, fiică a Samariei! Cei slabi în credință sunt slabi în umilință și se dau măreți, și de aceea n-au pace, dar și-o caută, și nu o vor găsi pe ea până ce nu vor ști puterea umilinței, și apoi iubirea care nu cere camătă, iubirea care se dăruiește pentru mărirea lui Dumnezeu, și nu iubirea care cere. Iubirea este cea care se dăruiește, nu este cea care cere. Iubirea este jertfă și bucurie prin jertfă. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Umlință ție, poporul Meu! Umlința cea dulce este credința ta și fața ei, care lucrează și nu stă lucrându-L pe Dumnezeu pe pământ și peste om. Amin.

O, copii din porți, hrăniți-Mi cu Duhul lui Dumnezeu din voi poporul, și hrăniți pe cei ce caută cu izvorul cuvântului Meu spre viața lor cu Mine, fiilor. Hrăniți-i mereu pe cei ce vin din când în când la izvor pentru hrană, tată. Amin, amin, amin.

12/25-05-2008